

Jégvágó

Hogyan kell? Hogyan kell félni, ha megnyílik a téli égbolt? Hogyan kell megnyugodni, ha bezárul? Hogyan lelkesedjek, csihadjak, búsuljak, szeressek, aggódjak, tervezek, akarjak? Hogyan gondoljak magamra, hogy ne legyek mindentől és mindenkitől távol? Mit gondoljak magamról, hogy érezhessek? Mit érzek, hogy gondolhassak is? Hogyan tudnék bármit érinteni és megérteni? Ha neked nem sikerült, ki mutatja meg? Ugye, nagy, jól látom? Most, hogy elmentél, nagy szarban vagyok. Hogy elvesztettem a házat? Az a legkevesebb.

Ülök az ágyadon, utoljára. Mondd meg, mit érzek? Nem alakoskodom, megmondom: nem fáj. Ez rendben van? Ha game over van, akkor vége mindennek, nincs bónusz, neked is annyi már egy jó ideje. Ennek is vége. A háznak. Az ágy-nak. A kádnak, amiben hideg fürdőt adtál, ha magasra szökött a lázam. Látod? Ma sem emlékszem a lázra, nekem úgy tűnt, nincs baj, nem értettem, mire föl a riadalom, minek megkínózni a hidegben? Bár a víz sem volt túlzottan jeges, csak kellemetlen. Nem túl jó, nem túl rossz, csak kellemetlen. Mindig minden az. Ez tűnik a világ alapállapotának.

Most is úgy látom, hogy minden rendben. Sokkal inkább, mint korábban. Ha érdekel, megmondom azt is, miért. Eddig mindig nagynak tűnt a ház, és minden gond, ami vele járt. Mióta a banké, a gond és a ház is kicsi, a világ viszont rohadt nagy. Kiebrudaltak vagy sem, miért kell mennem, miért nem, érdektelen, a lényeg az, menni kell, és ami előttem áll mindennél nagyobb. A ház már csak rom.

Jut eszembe: talán így érezte magát a tata is a Webster könyvtár omladéka alatt. Még szerencse, hogy a polcok megtartották a leszakadó mennyezetet – hála John L. Davie képviselő úrnak, aki pénzt adott tölgyfára. Gyakran gondolok a tata életét támadó okkult erőkre. Ő még volt valaki. Ellenében moccant a fél világ, kettéhasadt még Kalifornia is. Nem kevesebbet vártak tőle, mint hogy túlélje. De tőlem mit várnak? Hogy kössem meg rendesen a cipőfűzőt, akasszam helyére a kabátot, szerezzek jogsit, és ne mondjam folyton, hogy „meg minden”. Miattam miért nem robban fel semmi? Miattam nem támad porvihar, miattam nem találják ki New Dealt, nem alakítanak új társaságot, szektát, pártot, nem írnak petíciót, nem mozdul meg a föld. Bezzeg a tata miatt! Nem elég, hogy végül Walter Freeman játékszere lett, és egy jégvágót kalapáltak az agyába, csak azért, mert Jessica elvesztése miatt búskomorra vált, végig, egész élete során az elpusztítására tört minden. 1929-ben – még a Golden Gate-építkezés előtt – próbált munkát találni Közép-Nyugaton is. A 66-os úton haladt keletre, de alig hagyta el Kaliforniát, szembe jött vele a *fekete vasárnapi porvihar*, minden idők legnagyobb porfelhője. Négy államot terített be. Fuldokló farmerok és családjaik vándoroltak a 66-os úton, jajveszékelő anyák, köhögő, síró gyerekek, akik – ellentétben a tatával – épp Kalifornia felé menekültek. Amikor pedig kölyök volt, kis híján a nagy földrengés nyírta ki, és a láz, a tűzvész, a biztosítási csalások, és Frederick Funston tábornok. Mindezek együttesen. Belevaló pali volt, hogy így megoldozta a világ.

A földrengés éjjelén belázasodott, ezért az idősebb Ina Coolbirth orvosért szaladt. A tatára rázárta a könyvtárajtót, mivel San Francisco akkortájt sem volt a béke szigete. Könnyű elképzelni, mit érezhetett űkanyám, amikor megmozdult a föld, körös-körül felrepedtek az utak, úgy zörögtek a macskakövek, mint koktéiban a jégkockák, elgömbültek a sínek, kidőltek a kandeláberok, és a törött csövekből sziszegve tört elő a gáz. A tágas, nyílegyenes sugárutak pillanat alatt szűk, szeszélyesen kanyargó sikátorokká váltak, a hidak feltekeredtek, fák tűntek el a vetődésekben, és 292 mérföld hosszú hasadék nyílt Kalifornián. Szó szerint kettérepedt az állam. Hosszában. űkanyám, ahogy csak a lába bírta, szaladt vissza, és amitől félt, bekövetkezett: a könyvtár is összedőlt. A rengés után néhány percre csönd támadt, ám aztán innen is, onnan is recsegés-ropogás hallatszott. Az éledő lángok pattogása hamarosan menydörejjé erősödött, és fellángolt a város. Néhány órával később jól látszódt, hogy nem futótűzről van szó. Egymástól függetlenül több ezer helyen kaptak lángra a házak, mivel az ingatlanulajdonosok biztosításai földrengés-kárra nem vonatkoztak, csakis tűzre, ezért a megrongálódott házakat felgyújtották, nem törődve azzal, hogy az évszázad tűzvésze veszi kezdetét. Érted? Összedől a város, mire még gyújtogatnak is. Szánalmas idióta az ember, megmondom. És mi van akkor, ha senki sem gyújtogat? Meggyanúsítunk valakit azzal, hogy mégis. Mint Japánban a nagy kantói földrengésnél. Olvastam, hogy száznegyvenezer ember veszett oda, de a japánok megspékelték a dolgot azzal is, hogy a koreaiakat gyújtogatással és a kutak mérgezésével vádolták. Hiába rendelték ki a rendőröket, hogy tegyenek rendet, sokszor épp a rendőrök álltak a mézárások élére. Egy idő után a más dialektusban beszélő kínaiakat, végül a távolról jött japánokat is üldözték. Szóval az ember vészhelyzetben csak tetézi a bajt, ahogy San Franciscóban is. Csak azért, hogy mentsék a tőkét, hogy visszakapják a nyomorult pénzüket, rágyújtják a romokban rekedt szerencsétlenekre a fél várost. A városvezetés Funston tábornokot bízta meg azzal, hogy vessen véget a gyújtogatásnak, fosztogatásnak és káosznak. Rögtönítélő bíróságokat állított fel, de a lángokat már nem lehetett megfékezni. Dübörögve égett a város, fekete füst takarta el a napot, San Franciscóra sötétség borult délben. űkanyám kétségbeesve toporgott a könyvtár romja előtt, míg körös-körül minden égett. A könyvtár csodával határos módon nem. Szerencséire nem volt biztosítva, így senkinek sem állt érdekében, hogy felgyújtsa, a környező épületekből felcsapó lángoszlopok viszont az eget nyaldosták már. Délután tűzserészek érkeztek a Webster útra, hogy egy sor épületet felrobantsanak a tábornok parancsára, így képezve gátat a tűzfészek körül. űkanyám rátámadt a tűzserészekre, akik váltig állították, hogy a könyvtárban hagyott kölyök nem lehet életben, a towaterjedő tűz viszont újabb életet olthat ki. űkanyám ütött-vágott, rúgott, karmolt, harapott, addig-addig, míg csak a könyvtárral szomszédos épületet döntötték össze. Ina Coolbirth persze nem tudhatta, hogy a tata életben van még.

A könyvekkel zsúfolt polcok sötét labirintust alkottak az omladék alatt, a tata abban bolyongott, akár a patkány; nem szűrődött be fény, három teljes napra éjszaka lett, és akkora csönd volt, mint a sírban. A káosz, a tűzvész, a pánik moraja messzire elkerülte a tata vackát, a leomlott földem és a könyvek tömött sorfala hermetikusan zárta el őt San Francisco legsötétebb óráitól, amikor jóravaló családapák

gyújtogattak, úrinők portyáztak a sűrű füstben, halottakat zsebeltek ki, meghitt otthonokat fosztogattak idegenek; a tata védve volt mindattól a borzalomtól, aminek csak nagy sokára vetett véget a statárium.

Nagyapa addig-addig tapogatott, míg rátalált a gyertyákra. Időnként por szitált, a feje fölött az egész hóbelevanc recsegett-ropogott, különösen az utóregések perceiben, vagy amikor a tűzserézszer felrobbantották a szomszéd tömböt, ezért bekucorodott a legbiztonságosabb sarokba, odahúzta a plédeket és valóságos fészket épített. Nem esett kétségbe és nem gondolkodott. Gyertyát gyújtott, lefektet, levette a legközelebbi könyvet – a *Moby Dicket* – és olvasott. Három szál gyertyája volt. Hogy takarékoskodjon, az első után becsukta a könyvet és megpróbálta elképzelni, hogyan folytatódik; órákig feküdt a sötétben, csöndben, addig-addig, míg az óceán moraját meg nem hallotta. Hallotta Queequeg hangját, amint a Moha fedélzetén, túlvölgyben a dühöngő vihart, Ishmael kérdezi:

– Mit mondani? Mit mondani?

– Ő mondani, hogy te majdnem megölni az az ember!

– Megölni ezt? Ah! Ő lenni kicsi halacska, Queequeg nem megölni ja kicsi halacska, Queequeg megölni ja nagy bálna! – hallotta a tata, míg a Golden Gate-en átvándorolt az első szökőár, és a szorosban lavírozó, menekülőkkel telezsúfolt hajókat, akár a dióhéjakat, egytől egyig felborította.

Később, amikor a Mohát elhagyta a vihar és kikötött, nagyapám hallotta Nantucket kikötőjének zivaját, a málháslovak fújtatását, a paták csattogását a síkos köveken, a kigördülő hordók dőnlését, a kötélzet recsegését-ropogását, amely szakasztott mása volt a leszakadt földem recsegésének. Amikor belefáradt a részlet elképzelésébe vagy elakadt, meggyújtotta a második gyertyát és továbbolvasott. A harmadik gyertya után már csak önmagában bízhatott.

Vajon meddig jutott a sztoriban? Vajon a tata képzeletében Queequeg és Ishmael hol lyukadt ki, mi lett velük? Vajon az ő verziójában is kinyílt a nagy fehér dög? Vajon eljutott a fantázia vargabetűin át odáig, hogy az elejtett bálna fejét felhúzzák a hajó oldalára, ásóval lyukat fúrnak rá, és mint a kútból, Tashtego, az indián, vödörrel merje belőle a cetolajt? Vajon megtörtént-e az ő verziójában is, hogy Tashtego megcsúszik, és a lukba esik, aztán pedig a bálnafej – ami immár egy embert is tartalmaz – megbillen, leszakad a kampóról, és önmagába zárva a szerencsétlent elindul a tengerfenék felé. Szörnyű különbség cet és ember között: az egyik feje képes elnyelni a másikat egészen! Szörnyű tudat, amikor Tashtego ráeszmél: egy másik lény, egy bálna feje lesz a koporsója. Ki tudja, eljutott-e ezekhez a felismerésekhez a tata, akit a könyvtár – ezer fej emlékezete és tudománya – temetett maga alá.

Két napig ült a fojtó sötétben, hol a *Moby Dick* folytatását képzelte maga elé, újabb és újabb bálnákat, újabb és újabb szigeteket, kalandokat, máskor pedig aludt. Hol a hideg rázta, hol meg kiverte a víz. Ha vacogott, a Pequod rögtön trópusi vizekre ment, szikrázott a nap a forró fedélzet fölött, azúr-kék hullámokon szaftos szigetek ringatóztak; inas bennszülöttek, karamella illatú lányok, barátságos törzsfőnökök ingáztak a komor Pequod és a vibráló öblök között. Ha viszont a tatát kiverte a víz és felszökött a láza, felrántotta a horgonyt a hajó és ráfordult az Antarktiszra, hogy ismét a nagy fehér rohadékot hajkurássza, és máris hús szél ka-

pott a vitorlába, albatroszok báloztak a légben és távoli jéghegyek bukdácsoltak a horizonton. Ha didergett, akkor fűtötte, ha láz gyötörte, borogatta a tatát a képzelet. Így bekkelte ki, hogy kiássák és visszakapja őt Ina Coolbirth, s mindezt annak idején még a San Francisco Cronicle is megírta.

A ház most pont olyan kicsi és sötét, akár a könyvtár omladéka. Minden olyan egyébként, nemcsak a ház, de már olvasni sincs kedvem. Talán nem is a kedv hiányzik. Tudod, mit érzek? – a harmadik gyertyám is leégett. De mit beszélek? Valójában sohasem volt gyertyám, arról nem szólva, hogy senki sem fog kiásni a romjaim alól.

Alig hiányzik valami. Növény lettem. Csak a füst táplál. A dohány. De a cigi drága, és sok kell, pénzem meg alig. A füst lett a lételemem. Talajom nincs. Sokféle növény van, bokrok és fák, kicsik és nagyok, aljzathoz tapadó, de hajtásaikkal szabadon hajladozó vízinövények, hínárok, biztos pont nélkül úszó moszatok, kőbe csimpaszkodó mohák, viszont a semmiben tenyésző növény egyedül a világon csak én vagyok. Csak füstöt veszek fel, és köszönöm, ennyi elég. Növényként abszolút másként látom a világot. Növénynek pont jó vagyok. Szép, nem túl nagy, nem túl kicsi, igénytelen, szívós, arányos, egészséges, azt hiszem, piros, lebegő növény; nem egy pálma, inkább gömb alakú moha. Nincs szükség embervoltom emlékére, és már nem baj, hogy a nagy sincs. A moha nem érez, nem érvel, nem kérdez, csak hagyja, hogy mossa a víz.

A dohányzás balált okozhat.

Ez áll a cigarettás dobozon, és ha épp tudni akarsz, egyik reggel, konkrétan tegnap, amikor ezt olvastam, felsóhajtottam:

– Még szerencse!

Egyedül gubbadtam a teraszon, így aztán nem a megfontolás vagy a színpadiaság szólt belőlem, mert nincs énbennem ilyesmi, hogy élni akarnék vagy kinyiffanni, bőven elég, ha nem zrikálnak; ha nem történik semmi, az a legjobb, esküszöm. Szarok abba, hogy esetleg jobb volna nem lenni, ilyeneken agyalni baromság, és akkor, képzeld el, kampót ígér a cigi.

Méghogy szerencse! Amikor a szerencsében sem hiszek, nincs akkora mázlim, hogy higgyek benne. Tök váratlanul, nem is gondolnám, hogy megnyikkanok, és tessék! Mert szoktam érezni, hogy aznap szólni fogok vagy olyat teszek, amit nem tettem még, ahogy azt is érzem reggel – legtöbbször ez van –, hogy ez a nap pont olyan rohadt lesz, akár a többi. Talán nem hiszed, de tegnap mérget ittam volna rá, hogy nem lesz a napban semmi új.

Megfigyelted? A legtöbb nap úgy repül el, mintha nem is lett volna. Nem emlékszem rájuk. Gőzöm sincs például róla, mit csináltam tegnapelőtt, és talán te sem tudod, hol voltál, miért, meddig. De szerintem ez frankó, mert az emlékezetes napok kivétel nélkül szarok. Gondolj a tizenhatodik születésnapomra. Nem az fájt, hogy végül is nem szedtem fel Unát, azt a prostit, akit a nagy rendelt oda nekem, de hogyan baltázhattam el a dolgot a pultos csajjal, Rose-zal is? Az én napjaim legalábbis pocsékak, de másoké is, csak épp sokáig nem tudják, mert olyan ez, mint a kártya: jó a leosztásod, a végén mégis veled mossák fel a padlót; az erős kezdés csak egy dolog, ott van még a lapjárás, ami minden jót rosszra fordít – inkább

előbb, mint utóbb –, ráadásul fapofával kell kibekkelni minden faszágot. A legjobb nap vagy lap is valami végzetes baromság kezdete.

Nézzük a közelmúlt legemlékezetesebb napját. Az este a szokásos: Destination. Éjjel, bőven zárás után a pamutgyár felé jövök haza. Totál lerohadt az a környék, csoda, hogy laknak még ott – főként hobók, alkoholisták, a lebontásra ítélt romtanyákon. Legjobb lenne aláaknázni az egészet. A kifőzde még működik, pocsek, de olcsó. A part felé barátságosabb, éjjel viszont ez nem szempont, az ember szeretne ágyba kerülni mihamarabb, így aztán bármilyen lepukkant is, a pamutgyári utcát választja. Szóval baktatok nagy nyugisan, kótyagosan, amikor kiugrik előlem egy fickó. Téglát tart a kezében.

– Veszel téglát sápadt arcú?

Kerülöm a bajt, udvariasan, higgadtan felelek, ezeknél sosem tudni, melyik az egyszerű zsebes, és melyik az akut pszichopata.

– Kösz, de van már egy csomó.

De mint aki süket, a téglát fenyegetően a feje fölé emeli.

– Nem érted? Veszel téglát buzi?

Nem értem, basszus, ha agyon ütnek, akkor sem. Mit akar? Eladni vagy leütni? Egy biztos: téglára nincs szükségem.

– Nem veszek – s alig mondom ki, minden teketória nélkül lesújt, csak egy nagy villanást látok. Gyorsan megalkudtunk, nem igaz? Tudod, mi az utolsó gondolatom? Egyeseknek a *kereslet-kínálat* az isten. És ehhez, ami a pamutgyárnál zajlik, mit szólsz? Nem árt tudni, hogy errefelé így néz ki a „kereslet-kínálat”. Errefelé feltűnően rövidek és lényegre törők az üzleti tárgyalások, jóval rövidebbek, mint a Wall Streeten.

Az idő pénz.

Ezt itt is tudják. Engem kúrnak fejbe, mivel nincs kereslet, holott talán másoknak járna ki a téglá. Köztünk szólva. Mindegy is. Mivel semmi sincs nálam, jobb híján a ruhámból vetkőztetnek ki, tök meztelenül ébredek másnap, legyen lepik el a pofám, szegyen vagy sem, a seggem szaros, olyan kettős látásom van, hogy az ég kékjéből is kettőt látok, s rajta vagy hatvan napot. A rohadék az alsót se hagyta rajtam, a tököm is fekete a légytől.

Tudod, mit utálok a legyekben? Mindig a kényes részeket keresik, beléd másznak mindenáron. Láttam egy tagot, a napsütötte padkán aludt, a legyek meg olyan lazán jártak ki-be a száján, akár a méhek a kasból, talán bele is petéztek. Simán. Mi vagy te a légynek? Csak egy reménytelen húsrakás, potenciális bölcső ezer légy-nemzedéknek. Nem értem Vergiliust, hogyan adjusztálhatott egy kibaszott legyet, még ha az római légy volt is? Hemingway kedvenc állata egy macska, Virginia Woolfé egy selyemmajom, Byroné egy sólyom, Dickensé egy sas volt. Na de egy légy? Nem volt százaz ez a Vergilius. Szóval az a tahó behúzott a sarokba és otthagytott a legyek árjának, mellém meg egy téglát rakott, valószínűleg azt, amelyikkel kupán vágott. Tisztes biznisz, nem igaz? Bár az egész környék tele van téglákkal.

A kukák között kibélelt kartondoboz állt, nyilván az egyik csóró alkalmi garzonja, megfújtam egy szakadt, összehugyozott Bermudát és hazasomfordáltam. Otthon, bármilyen rosszul voltam is, bő óráig körömkefével csutakoltam a farkam

– nem egyszerű mutatvány, megmondom! –, még sebfertőtlenítő spray-vel is lefújtam kétszer, nehogy a végén lerohadjon. Ki tudja, abba a gatyába hány tripperes HIV-fertőzött hontalan élvezett bele? Bár mentem volna inkább egy szál farokban, látott már ilyet San Francisco, most meg arra kell gondoljak, hogy nincs dugás bő egy évig, még ha az alkalom úgy hozza, akkor sem. A tisztesség is úgy kívánja, hogy az összes nemi nyavalya lappangási idejét kivárjam; senkit sem büntethetek azzal, hogy megkefélem; nem esne jól a szex úgyszemint, hisz épp az imént húztam ki a farkam a város mosdatlan segglyukából; abból a lukból, amit az elmúlt huszonnégy órában minden koszlott idióta végigbaszott; mindenki, akinek nem jutott egy gramm se a jóból.

Pár nap múlva összekapom magam és betépek a Destination-ben, de mint a vadállat. Érthetetlen, mit keres ott a nagy nélkü, de Angelicába botlok. Ilyen sem fordult még elő: mintha rátestálta volna a nagy a „faragjunk tökös csávót Danból” projectet, buzgón itat. Hamar lerészegedek, Angelica haza akar vinni taxival, aztán meghív magához, de makacsul ellenállok, annál is inkább, mert úgy hiszem, hogy rámcuppant. Nyilván sokat ittam, ha jól meggondolom, aligha valószínű, hogy Angelica tőlem akarna bármit, egyszerűen nem szeretné, hogy újból ellássák a bajom, bárhogya is, inkább Starbucknál maradok zárásig.

Erős szél fúj és az öböl felől sűrű köd ömlik az utcára. Dönteni kell, merre menjek, már alig állok a lábamon, kavargok-gomolyog a köd, kavargok-gomolyogok én is, főként a burám, szívem szerint lerogynék a legközelebbi padra és bőlintanék egyet.

Mennyi a valószínűsége, hogy ugyanott kétszer üssenek le? Semmi. Annyit módosítok az útvonalon, hogy a pamutgyár mögé kerülök. Sötétebb, de nincs forgalom, így aztán, gondolom, útonálló sincsenek. Battyogok, kicsit feszülten, ugyanakkor kábán, amikor – nem hiszed el! – tök ugyanaz a fickó terem előttem. Mosolyog. Pontosabban csak az egyik fele, fél oldalára béna vagy mi. A halántékom még kék az ütéstől és persze a farkam sem heverte ki a nagy sikálást. Úgy néz ki, nem kaptam be semmit, viszont a körömkefével, a sikálással, a vegyszerekkel úgy meggyötörtem, hogy az idén már nem áll fel. Jó, ha jövőre. Szóval, ismét ott áll ugyanaz a geci. Látom, felismer. Tiszta *Mad Max* vagy *Cin City*. A kezében megint egy kurva téglá.

– Veszel téglát büdös bipsi?

– Mi az ára?

– Rakd fel a kezed és semmi kapálózás! Figyelsz rám?

– Figyelek.

Felemelem a kezem és hagyom, hogy kiforgasson.

– Te szájba baszott csórol! – dühöng, mivel csak fél doboz Luckyt és két dollár negyven centet talál, se telefont, se ékszer. Nézegeti a szájrét, különösen a gyufától pöccen be.

– Nincs egy öngyújtód se? – és a pofámba vágja a dobozt. Úgy szemem talál, hogy csillagokat látok, azt hiszem, megvakulok, de legalább nem üt meg. Ezúttal a kínálat hibádzik.

– Ezért még téglát sem kapsz!

Rendben. Legalább verés nélkül, felöltözve érek haza, minden veszteségem, beleszámolva a fél doboz cigit is, négy dollár körül lehet, ez belefér, a taxi is több lett volna. De azért dühít a dolog. Azaz elegem van. Előkeresem a fater pisztolyát. Bár inkább a nagyié, apámból nem nézem ki, hogy pisztolyt vegyen; esetleg akkor szerezte, amikor a pókeradósságok miatt zaklatták igen dühös Michelin-emberek. A halála után találtam a szuterénben.

A következő alkalommal megtöltöm, és az övembe dugom, így felszerelve lépek ki a varázslatos oaklandi alkonyba. Miután betintázok, nem kérdés, merre megyek: irány a pamutgyár! Jár a szemem erre-arra. Sehol senki. Se akkor, se a következő napon, de többé a lábam se teszem ki stukkerek nélkül, nem én, több téglát nem veszek. Pár hét múlva már rutinból csúsztatom az övbe, ahogy gyufa és cigi nélkül sem indulok útnak.

Kóválygok a nyirkos falak között, pedig ezúttal be sem rúgtam. Egy kis spicc, semmi más, viszont a hangulat minden korábbinál nyomottabb, feltámad a szél, aztán elül, sűrűsödik a köd, aztán eloszlik, követhetetlen hogyan telnek-múlnak a percek. Mi lesz? Eső vagy derű? Egyszer csak – harmadszor is – élém ugrik a fickó.

– Veszel téglát?

Ez a surmó sosem fordít lemezt? Nem sokat fejlesztett a metóduson – én viszont igen: előkapom a csúzlit, és gondolkodás nélkül a homlokának szegezem.

– Cseréljük golyóra?

– Mit csinálsz, ember?

– Lobotómiát.

– Mi a szart?

– Veszel golyót vagy nem?

– Veszek-veszek, csak vidd ezt a pofámból!

Nagy gondban vagyok. Mit kérjek cserébe?

– Kipakolni!

– Oké, de tedd már el a stukkert!

– Kipakolni és le a gatyát!

Kapkod a nyomorult, kidobál a zsebéből mindent, nem kérem, mégis kifordítja. Aztán megáll.

– Vetkőzz!

– Ne csináld, testvér, mire jó ez?

– Gyerünk!

Kelletlenül gombolkozik, néha felnéz. Azt reméli, hogy meggondolom magam. Leveszi a cipőt, és akkor pénzköteg bukik ki a bokája mellől, legalább száz dolcsi. Felkapom a pénzt és leveszek egy tízest.

– Taxira.

– Hogy baszódnál meg!

Aztán szalad a sötétben, hátra se néz.

Megmondom: kapóra jött a pénz, de ne hidd, hogy jobb lett a napom. Sejttem, mit gondolsz. Hogy a stukkertől Eastwoodnak hiszem magam. Tévedsz. Eszem ágában sem volt kifosztani azt a tagot, csak nem akartam, hogy harmadszor is fejbe nyomjon.

Viszont ahogy kimondtam: Cseréljünk golyóra? – nem maradt más választásom. Mit mondtam volna? Többé ilyen csúnya dolgot ne csinálj, barátom!?

Épp ezt utálom a filmekben: egy idő után úgy eszed a főtt tojást, mint Robert de Niro az *Angyalszűben*, úgy állsz a mólón, mint Leonardo di Caprio a *Titanicon*, ha mégis megpróbálsz másképp enni a tojást, másként szobrozni a mólón, tökkelütött leszel, pont olyan, mint Forest Gump. Nincs választás, így is, úgy is csak egy szálnalmas utánérzés vagy – a hatvanhatos fellépő a huszonkettedik Elvis-hasonmásán.

